

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 292/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici a jeho uznesením sp. zn. 41 CoE/33/2013 z 26. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava

(ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 41 CoE/33/2013 z 26. marca 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov a že v rámci tejto činnosti poskytla na základe zmluvy o úvere uzavretej s fyzickou osobou – dlžníkom úver, ktorý bol tento povinný vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžník dobrovoľne nepristúpil k úhrade svojho záväzku, stala sa pohľadávka sťažovateľky splatnou. V nadväznosti na podmienky dojednané v úverovej zmluve obsahujúce tzv. rozhodcovskú doložku bolo sťažovateľkou začaté rozhodcovské konanie pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom. Na základe rozhodcovského rozsudku vydaného v tomto konaní bolo začaté exekučné konanie, v priebehu ktorého Okresný súd Veľký Krtíš uznesením č. k. 8 Er/466/2010-87 zo 16. októbra 2012 exekúciu zastavil po tom, ako uznesením č. k. 8 Er/466/2010-39 z 20. júla 2011 *„vyhovel námietkam povinnej proti exekúcii podľa ust. 50 ods. 1 Exekučného poriadku“*. Sťažovateľkou podané odvolanie krajský súd napadnutým uznesením odmietol z dôvodu, že *„smeruje proti uzneseniu okresného súdu, ktorým exekúciu zastavil podľa ust. § 50 ods. 5 Exekučného poriadku a proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné“*. Krajský súd zároveň zamietol návrhy sťažovateľky na prerušenie konania, pretože dospel k záveru, že v predmetom konaní nebol splnený žiadny predpoklad na vydanie takéhoto rozhodnutia.

Sťažovateľka namieta, že krajský súd v danom prípade ignoroval ustanovenie § 45 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), podľa ktorého proti rozhodnutiu súdu podľa odsekov 1 a 2 je prípustný opravný prostriedok, pretože *„svojvoľne a bez existencie zákonných predpokladov vylúčil devolutívny a suspenzívny účinok odvolania; vec neprejednal a nerozhodol o nej na základe argumentov a návrhov sťažovateľa v rámci*

zverenej právomoci a vecnej pôsobnosti“, čím porušil jej právo na súcnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného preto sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň sťažovateľke prizná primerané finančné zadost'účinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým, ako to vyplýva z I. časti odôvodnenia tohto rozhodnutia, odmietol jej odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o zastavení exekúcie podľa § 50 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Keďže sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa nielen jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ale aj obsahu ňou namietaného porušenia označených práv, nepovažoval túto za potrebné v danom prípade duplicitne citovať.

Podľa § 50 ods. 5 Exekučného poriadku ak je rozhodnutie, ktorým sa námietkam vyhovel, právoplatné, súd exekúciu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Námietky povinného proti exekúcii nie sú opravným prostriedkom povinného a nesmerujú proti určitému rozhodnutiu súdu. Sú jeho obranou, ktorou čelí proti nemu vedenej exekúcii. Ich cieľom nie je dosiahnuť zmenu alebo zrušenie konkrétneho súdneho rozhodnutia, ale vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. Rozhodnutie súdu o námietkach je konečné, nie je možné proti nemu podať opravný prostriedok (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 51/98 z 1. septembra 1998).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka porušenie svojich práv odôvodňuje ignoráciou ustanovenia § 45 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní krajským súdom, avšak sama v sťažnosti neuvádza (napriek tomu, že je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.), na základe akého konkrétneho dôvodu vyplývajúceho z ustanovení § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní mala byť predmetná exekúcia zastavená. V tomto smere ústavný súd nepovažuje odôvodnenie jej sťažnosti vo vzťahu k právam

(resp. k obsahu práv), vyslovenia porušenia ktorých sa v petite domáha, za dostatočne jasné, určité, zrozumiteľné a kompaktné.

Napriek tomuto zisteniu preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že ho nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý súdny proces, a že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na spochybnenie právnych záverov krajského súdu vyjadrených v jeho rozhodnutí.

Skutočnosť, že konanie pred všeobecnými súdmi neskončilo podľa predstáv sťažovateľky, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia jej práva na súdnu ochranu sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože označené právo v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08 a iné).

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením a porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd taktiež poukazuje na to, že sťažovateľke už viackrát podrobne vysvetlil, že „nie každé nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Európskej únie, musí mať automaticky za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 129/2010)“, pričom svoj právny názor zároveň oprel aj o uznesenie Spolkového ústavného súdu BVerfG, sp. zn. 2 BvR 2419/06 zo 6. mája 2008 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku z 20. septembra 2011, sťažnosti č. 3989/07 a č. 38353/07. Dôvody, pre ktoré všeobecné súdy nepovažujú za potrebné obracať sa na Súdny dvor Európskej únie vo veci vykladania smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých zmluvných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, preto ústavný súd považuje za akceptovateľné (bližšie napr.

II. ÚS 304/2012) a sťažovateľkou predloženú argumentáciu k tejto otázke ústavný súd nepovažoval za spôsobilú vyvrátiť záver o ústavnej konformnosti postupu krajského súdu v napadnutom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2014